

paa en stor Del af Landets andre Kommuner, og som er langt mere trykkende end Vejudgifterne.

Jeg haaber, at det ved de Forhandlinger, der skal føres i det Udvalg, der vil blive nedsat, vil kunne lykkes at komme til en forsvarlig Ordning af Fordelingsforholdet. Det Forslag, som her er forelagt om Fordelingen, haaber jeg det ikke vil være muligt for den højtærede Finansminister at faa vedtaget. Jeg vil haabe, at selv om Venstre kunde give sin Tilslutning dertil, vil man baade fra konservativ og radikal Side kunne indse det uretfærdige i saadan Fordeling, hvor der ikke er taget Hensyn til Kommunernes trykkende Udgifter i al Almindelighed, og jeg vil dog mene efter den Begrundelse, den højtærede Finansminister i sin Tid har givet for selve Loven, da han forelagde Lovforslaget i 1924, at der var al Grund til netop at tage Hensyn til at søge at lette Kommunernes trykkende Byrder, naar der skulde være Tale om at vedtage et Tilskud fra Statens Side.

Mit Parti kan billige, at der ved Lovens Revision tages Hensyn til de Motorkøretøjer, der særlig benyttes til Forretningsbrug, og skal heller ikke modsætte sig den Beskyttelse, der ydes de indenlandske Karetmagere ved dette Forslag. Det var for Resten en glædelig Udtalelse, jeg hørte fra den ærede Ordfører for Venstre, at det var med særlig Glæde, man fra Venstres Side gik med til disse Beskyttelsesforanstaltninger. Det er ellers ikke de Toner, der pelejer at lyde fra den Kant.

Jeg haaber, som sagt, det maa lykkes at faa Lovforslaget omformet i en saadan Skikkelse, at det vil kunne tilfredsstille alle rimelige Retfærdighedskrav og tilfredsstille alle Partier i dette høje Ting.

Korsgaard: Det Problem, der opulles ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, anser jeg for at være et Problem af ret stor Rækkevidde, rent principielt set. Det er da vel ogsaa nok noget af en Særegenhed, at en Finansminister fremsætter et Forslag af den Art, her er Tale om, som ikke angaar Statens Beskatningsforhold, men realiter kommer til at angaa Kommunernes Skatteforhold. Alene deri er der vel nok, tror jeg at turde sige, noget usædvanligt. Jeg mener ogsaa, i alt Fald som min personlige Mening, at maatte hævde, at Grundlaget for den Beskatning, her er Tale om, er i udpræget Grad et Statsbeskatningsemne. Det er i alt Fald i høj Grad et Luksusmoment, man har villet beskatte, og jeg ser for saa

vidt i nogen Grad noget uheldigt i, at man ikke saa stærkt som muligt holder de Ting adskilte, som henholdsvis Kommunerne og Staten bør beskatte. Jeg kan ikke se rettere end, at hvis man følger Lovforslaget fuldt og helt, forfusker man i nogen Grad de nogenlunde rene Linier, man paa dette Omraade hidtil har fulgt.

Som allerede sagt, er det i høj Grad et Luksusmoment, man gennem det foreliggende Lovforslag har villet beskatte. Paa den anden Side er det en Kendsgerning, at lige fra man begyndte denne Beskatning, har man med den tilstræbt et ganske bestemt Formaal, hvad enten det har været gennem Valutaydelse eller paa anden Maade, det nemlig: at nedbringe Statens Gæld. Jeg tror at turde sige, at det konservative Folkeparti var det Parti, der ved Lovens Vedtagelse stærkest gjorde sig til Talsmand for, at de Penge, der kom ind, skulde bruges paa denne specielle Maade. Det siger sig selv, at naar man nu overfører det Beløb, her er Tale om, til Kommunerne, falder dermed ogsaa Grundlaget bort for den ekstraordinære Nedbringelse af Statsgælden, man havde tilstræbt, da Loven blev vedtaget.

Nu tør jeg ingenlunde paastaa, at Tiderne ikke kan være saa vanskelige, at man maa nøjes med det normale Afdrag paa Statsgælden, som ligger i den Form, hvorunder de forskellige Statslaan er ordnet, altsaa saaledes at forstaa, at Tiderne kan være saa daarlige, at man maa opgive ekstraordinære Afdrag. Jeg tør ingenlunde paastaa, at Tiderne ikke kan forme sig saadan. Ja, det kan maaske endogsaa i en Overgangstid blive nødvendigt at optage Laan for at holde det hele gaende, det tør jeg slet ikke udtale mig med nogen Bestemthed imod. Men paa den anden Side vil jeg mene, at vi er endnu ikke langt nok inde i den Depressionsperiode, hvori vi befinder os, en Depressionsperiode, som formentlig vil blive nogenlunde langvarig, til at jeg uden nogen Betænkelighed kan gaa med til at opgive ekstraordinære Afskrivninger paa Statsgælden. Ud fra disse Betragtninger har jeg altsaa overhovedet mine Betænkeligheder ved det, som her foreslaas.

Ogsaa efter det, der sker, bevarer vi selvfølgelig den normale Afskrivning paa Statsgælden, og man kunde da opkaste det Spørgsmaal, om man saa ikke, naar man ikke vil have mere Afdrag paa Statsgælden end det, der normalt følger af Reglerne i de Love, der har givet de forskellige Statslaan, helt skulde bortkaste denne Lov. Det er givet, at de, der skal købe Automobiles og altsaa skal betale Penge, vil finde, at